

Jag vill ej upptaga tiden med att mera motivera denna fråga, emedan jag ej bör upprepa hvad andra före mig sagt, utan hemställer blott värd-samt att Riksdagen äfven ville besluta,

att kyrkoherden, eller den prestman som hans ställe före-träder ej hädanefter måtte vara sjelfskrifven ordförande i skolrådet, utan skoldistriktets ledamöter måtte förunnas att sjelfva välja ordförande i skolrådet.

Stockholm den 28 Januari 1871.

Lars Ersson.

N:o 84.

Af Herr **Lars Ersson** från Södermanlands län: *Om ändring i Kongl. förordningen den 7 December 1866, angående villkoren för försäljning till förtäring på stället af vin, öl, kaffe eller andra icke spirituösa drycker.*

Kongl. Maj:ts nådiga förordning af den 7 December 1866, angående villkoren för försäljning till förtäring på stället af vin, öl, kaffe, eller andra icke spirituösa drycker, innehåller i 1 § detta stadgande:

“Vill någon till förtäring på stället, vare sig med eller utan mat, men utan samband med rättighet till utskänkning af bränvin eller andra brända eller destillerade spirituösa drycker, mot betalning hålla allmänheten till-handa öl, dricka, porter, kokadt kaffe, thé och chocolate eller andra icke spirituösa drycker, med undantag af vin, göre skriftlig anmälan derom, på landet hos kommunal-nämndens ordförande och länsmannen i orten, samt i stad hos magistraten.”

10 § 2:dra momentet i samma nådiga förordning innehåller vidare:

“Denna förordning har icke tillämpning på gästgifvare och ej heller på dem, som utomhus, vare sig medelst kringbärande, eller från bord, eller eljest i mindre omfattning idka försäljning af icke spirituösa drycker utom vin.”

Emot 1 § kan ej vara någonting att anmärka, men så mycket mera emot den 10:de. Lagstiftarne kunde ej förutse, huru detta medgifvande, att medelst kringbärande eller från bord få försälja kaffe och öl, skulle komma att missbrukas, men denna rättighet har på många ställen på det oförsyn-taste öfverträds. Inom den församling jag tillhör hafva ej några lagöfver-trädelsor i dylika fall förekommit, men desto mera i några af de angrän-sande socknarne. Som man vet, hålles s. k. torgdagar numera nästan i hvarje församling, der man har långt till städerna — åtminstone är händelsen så i den del af Södermanland jag tillhör — på dessa torgdagar etablera sig vid bord sådana personer som ej hafva någonting att förlora och under sken af att der försälja öl utöfva det skamligaste lönkrögeri. Såsom exempel vill jag nämna att en person har dragit omkring med en kärra på auktioner och torgdagar i min hemort för att sälja öl. Denna person har 2:ne gån-ger varit stämd för oloflig utskänkning af bränvin, och på en torgdag i Julita socken i December 1870 gjorde länsmannen ytterligare beslag på 11 helbuteljer bränvin, som lönkrögaren hade bland sitt ölförråd.

Många flera exempel skulle jag kunna framdraga, men detta kan vara nog.

Nu frågas: är det förenligt med god ordning att dylika personer skola fritt få sälja vid bord öl m. m. utan att kommunalstyrelsen ens har rättighet att förbjuda sådant, då de visat sig till den grad trotsiga mot lag och för-ordningar?

På grund af hvad jag här ofvan anført, anhålles ödmjukast, att Riks-dagen ville besluta, att uti den nådiga förordningen af den 7 December 1866 gjordes denna förändring eller tillägg:

den som önskar utomhus — det vare sig på marknad, torgdag eller auktion medelst kringbärande eller från bord eller eljest i mindre omfattning — att idka försälj-ning af icke spirituösa drycker utom vin, utverke sig till-stånd dertill af kommunalnämuden, som deröfver lemnar bevis, hvilket den sökande skall vara skyldig att med-hafva till försäljningsstället och vid anfordran för krono-betjeningen uppvisa.

Skulle Riksdagen ej vilja besluta denna ändring i förordningen, så an-hålles vördsammast att åtminstone 2 mom. i 10 § måtte blott få denna lydelse:

denna förordning har icke tillämpning för Stockholm, utan
 eger Öfverståthållare-embetet etc. — — — — —
 — — — — — erforderliga.

Igenom denna förändring blefvo de, som vilja idka försäljning af öl, kaffe m. m., kringbärande eller från bord, nödsakade att sådant för vederbörande anmäla, och dermed vore åtminstone något vunnet.

Stockholm den 27 Januari 1871.

Lars Ersson.

N:o 85.

AF Herr **Jöns Pehrsson**: *Om förenkling af militära och afskaffande af civila embetsmäns uniform.*

Ingenting är oftare upprepadt på senare tiden än ordet sparsamhet, men dervid tyckes det vilja stanna; någon verklighet efterforskar man förgäfvés. Hos alla dem, som ej genom vanans makt blifvit så införlifvade med det närvarande slösaktiga tillståndet, framträder hvad man benämnt statslyxen på mångahanda sätt. Ett ibland de icke minst kostsamma är uniformsväsendet, såväl inom militären som andra embetsmannakorpser, och då den viktiga försvarsfrågan måste stå främst på dagordningen, och folket fordrar med rätta, att de stora uppoffringar, som dertill måste göras, endast blifva användade till praktiska och nyttiga behof; men ingen lär vilja med allvar påstå att det är nödvändigt att krigsfolket och isynnerhet befälet utstyres i alla de mångfaldiga, dyra uniformslag hvilka nu äro rådande; för mig förefaller det att deruti skulle ligga en mycket stor våda för befälet, i fall det skulle gälla komma i krig. Och kunna icke de prålade uniformerna begagnas när det gäller att värna landet, så måste de vara så mycket mer förkastliga, när de endast begagnas för att lysa med vid mångfaldiga tillfällen. Man har elakt nog velat påstå att de, som lysa i uniform, skola hafva goda framgångar hos det svagare könet, men för min del tror jag icke mycket härför, och i alla fall kunde detta ej vara tillräckligt skäl att bibehålla dem; förderemot finnes en annan mycket allvarsam ekonomisk sida af saken såväl